



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D. a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: **M. P.**
zastoupen Mgr. Jaroslavem Macháčkem, DiS., obecným zmocněncem
bytem Choustníkovo Hradiště 116, 544 42 Choustníkovo Hradiště

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. června 2023, č. j. KUKHK-19749/DS/2023-3/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Broumov (dále také jen „MěÚ“), ze dne 24. 3. 2023, č. j. PDMUBR 10935/2023, jímž zamítl námitky žalobce proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče jako nedůvodné, a provedený záznam bodů v registru řidičů dle § 123f odst. 3

zákonu č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to z důvodu, že žalovaný se podle něj nezabýval tou částí odvolání, kde byly uvedeny podrobné úvahy o možné interpretaci práva. Tím byla podle něj porušena povinnost správního orgánu přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek. Žalovaný totiž nepředstavil žádnou úvahu o tom, jak interpretovat nejednoznačný text zákona. Pouze zopakoval závěr MěÚ, že bylo nutné dosáhnout počtu 0 bodů, aby se k záznamu za 7 bodů nepřihlíželo, i přes námitku uvedenou v odvolání ale bližší závěry k takovému výkladu nenaznačil.
3. Dále žalobce považoval za nepřezkoumatelné také závěry při hodnocení důkazu odborného posudku písmoznalce. Podle něj totiž tento posudek nedal jednoznačný závěr o tom, zda je podpis na pokutovém bloku č. D1886514, série GD/2014 (dále také jen „Pokutový blok“), pravý či nepravý. Tuto námitku žalovaný vypořádal pouze citací části textu z vyjádření písmoznalce, aniž by podal bližší vysvětlení. Přitom zároveň pominul tu část odborného posudku, která vyzněla ve prospěch žalobce. Žalobce k posudku také uvedl, že i samotný závěr z něj vyplývající je nepřezkoumatelný, protože v něm není uvedeno, jak k závěru znalec došel, v jak velkém procentu se tomu tak děje a z jak velkého výzkumného vzorku tvrzení vycházelo.
4. Za nepřezkoumatelné označil žalobce napadené rozhodnutí také v části, kde žalovaný odmítnul námitku týkající se legitimního očekávání a zákazu reformace in peius v odvolacím řízení. Žalobce uvedl, že v některých případech Nejvyšší správní soud připouští i potvrzení nezákonného postupu, pokud bylo účastníkovi řízení legitimní očekávání založeno, k čemuž i uvedl, kterými konkrétními kroky k jeho založení došlo.
5. Žalobce dále tvrdil, že v odvolání namítal porušení zákazu reformace in peius, k čemuž se žalovaný vůbec nevyjádřil. Zdůraznil přitom, že správní orgán má povinnost rozhodnout stejně, jako v prvním rozhodnutí i v případě, že z důvodu chyby na jeho vlastní straně rozhodl v prvním rozhodnutí nesprávně. V opačném případě to znamená, že účastník řízení je trestán za chybu správního orgánu, který měl povinnost posoudit veškeré okolnosti. Žalobce se dále domníval, že mělo jít o odplatu za podané odvolání, neboť tak ohromně laxní přístup správního orgánu, který rozhodnul, aniž by celou věc řádně posoudil, nelze předpokládat.
6. Následně žalobce namítal nesprávnou interpretaci a aplikaci práva. Ačkoli podle něj z důvodu nepřezkoumatelnosti není jasné, jakou interpretací se správní orgány řídily, je podle něj nesprávný závěr žalovaného, v němž potvrdil závěr MěÚ o tom, že nelze odečíst 3 body z bodového hodnocení řidiče za absolvování školení bezpečné jízdy z důvodu existence záznamu 7 bodů. K tomu zcela odkázal na odvolání, neboť v něm dostatečně rozvedl, proč považuje takový závěr za nesprávný. Námitky z odvolání tak uvedl i jako námitky žalobní. Zdůraznil také, že při výkladu ustanovení se nelze spoléhat čistě na gramatický výklad. Za nesprávný výklad práva považoval také výklad správních orgánů týkající se legitimního očekávání a zákazu reformace in peius. Opět odkázal na námitky uvedené již v odvolání a judikaturu tam uvedenou.

7. Také zmínil, že postup společnosti DEKRA CZ, a.s. mu založil legitimní očekávání, neboť tato společnost vykonává pro veřejnou moc určitou činnost, při které má podle něj neformálně rozhodovat, kdo splňuje zákonné podmínky a smí se účastnit předmětného školení. I tento neformální postup mohl podle žalobce založit legitimní očekávání, zejména pak v kombinaci s potvrzením tohoto postupu rozhodnutím správního orgánu, byť nepravomocným. Pokud by legitimní očekávání nezaložily tyto úkony zvlášť, jejich kombinace pak podle žalobce zcela jistě ano.
8. Žalobce dále také namítal nesprávné hodnocení důkazů, a to konkrétně ve vztahu k Pokutovému bloku, i na tomto místě odkázal na jeho argumentaci uvedenou v odvolání. Uvedl také, že úvahy žalovaného byly postaveny na části odborného posudku písmoznalce, z nějž vytáhl pouze pasáž v neprospěch žalobce. Celkový závěr podle něj ale vyznívá tak, že nelze spolehlivě určit, zda se o pravý podpis jedná či nikoliv. Písmoznalec podle něj uváděl jen velmi obecné závěry, u konkrétního podpisu dokonce posuzoval pouze iniciálu, a to ještě při komparaci s jediným trochu podobným podpisem z celé řady dalších.
9. Za nesprávné žalobce také považoval závěry o výsledku policistů. Ačkoli oba uvedli, že si nepamatují žádnou okolnost případu, žalovaný své rozhodnutí opírá o jejich obecné vyjádření, že si „*nedokáže představit jakoukoliv manipulaci s [pokutovými bloky]*.“
10. Také napadal část odůvodnění, v níž žalovaný uvedl, že žalobce nijak konkrétně nezpochybnil podpis na Pokutovém bloku. Podle žalobce se totiž touto záležitostí velice podrobně zabýval ve dvou odstavcích v odvolání a ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí.
11. Také nesouhlasil se závěrem o tom, že tuto náležitost nemůže v předmětném řízení žalovaný posuzovat, neboť platí presumpce správnosti správních aktů veřejné správy. Tento závěr označil za zcela rozporný se závěry zdejšího soudu vyjádřenými v rozsudku ze dne 30. 5. 2022, č. j. 30 A 78/2021 – 70.
12. K principu presumpce správnosti správních aktů žalobce také dodal, že je třeba přihlídnout k faktu, že se jedná o rozhodnutí vydané zjednodušeným postupem, kde podstatnou náležitostí je právě podpis vyjadřující souhlas přestupce s takovým vyřízením věci. Bez tohoto souhlasu by byl akt nicotný, tudíž by neměl žádné právní následky. Otázku nicotnosti pak musí správní orgány posuzovat vždy ex officio v každém řízení. Nesouhlas s uložením příkazu na místě pak nelze brát za stejnou vadu, jako případné neurčité vyjádření o místu spáchání skutku či jiné náležitosti. Doplněné dokazování podle žalobce dostatečný důkaz nepřineslo a správní orgány dokazování odmítly dále doplnit, nelze tedy rozhodnout o tom, že se jedná o způsobilý podklad pro zápis bodů.
13. Podle závěru písmoznalce, v němž uvedl, že „*v současné chvíli, s tímto materiálem, by zřejmě mezi těmito dvěma variantami (tedy padělkem či komoleným podpisem), nebylo možné spolehlivě rozhodnout,*“ pak žalobce neviděl důvod se domnívat, že se jedná o pravý podpis úmyslně komolený. Sám znalec totiž uvedl možnost příklonu k pravosti, podmínil to ale rozšířením srovnávacího materiálu a dalším zkoumáním, k čemuž nedošlo. Jiný důkaz pak proveden nebyl, vyjma výsledku zasahujících policistů, který ale nepřinesl nic nového.
14. Podstatné také podle žalobce bylo, že srovnávána byla pouze nedokonalá kopie podpisu. MěÚ přitom ani nekontaktoval znalce za účelem vyjasnění odvolacích námitek vůči jeho

odbornému vyjádření. Odborné vyjádření tak nemůže přinést přesvědčivý důkaz o pravosti podpisu, tudíž ani o souhlasu žalobce s uložením pokuty. Zároveň je tento stav vinou správních orgánů a jako takový ho nelze přičítat k tíži žalobci.

15. Dále se žalobce také ohradil proti tvrzení, že dříve proti Pokutovému bloku nebrojil. Logicky totiž s Pokutovým blokem neměl problém zkrátka proto, že o jeho existenci nevěděl. Nepopíral provedení silniční kontroly, ale popíral, že by se dopustil přestupkového jednání a souhlasil s uložením pokuty. Proto také netvrdil, že by se v dané době nacházel na jiném místě, nebo že se přestupku dopustila jiná osoba. Žalovanému nepřisluší určovat, jakou obranu má žalobce použít. Pokutový blok pro žalobce nepředstavoval obtíž, až v řízení o námitkách proti záznamu bodů, neměl tak nejmenší důvod proti němu do té doby podnikat jakékoliv kroky, to mu ale nemůže být k újmě.
16. Také podle žalobce není správný názor žalovaného, že zasahující policisté nemohli mít k dispozici předlohu jeho podpisu. Během silniční kontroly jim totiž předložil řidičský a občanský průkaz, na nichž je jeho podpis vyobrazen. Mimo to mají policisté přístup do centrálních databází, kde daný podpis mohou zjistit, nelze tudíž vyloučit možnost úmyslného napodobení podpisu.
17. Žalobce dále považoval žalované rozhodnutí za překvapivé, a to s přihlédnutím k faktu, že v odvolání výslovně požádal o zaslání předkládací zprávy, ze které chtěl zjistit interpretaci právních ustanovení použitou MěÚ. Aniž by mu však bylo vyhověno, vydal žalovaný napadené rozhodnutí. To považoval za rozporné s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“). Měl za to, že v rámci práva na informace o řízení mělo být jeho žádosti vyhověno a měl mu být dán prostor pro vyjádření se k předkládací zprávě. Tímto postupem pak podle něj bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, které je zakotvené v čl. 36 Listiny základních práv a svobod.
18. Závěrem žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a správní orgány svým postupem porušily jeho právo na spravedlivý proces. Uvedl také, že na rozhodování by měla mít vliv rovněž délka řízení, která podle něj odůvodňuje mírnější přístup k celé věci. Připomenul, že ve správním řízení mu byla fakticky uložena sankce za jednání, jehož se dopustil před velmi dlouhou dobou a jeho pokus o zákonné umazání bodů mu nebyl uznán. Existuje podle něj také důvodné podezření, že jednoho z namítaných přestupků se vůbec nedopustil a zároveň mu měly být odečteny 3 body za školení bezpečné jízdy, které prokazatelně absolvoval. Přitom nemožnost odečtu bodů měla odraz v trestu, jenž mu byl uložen v roce 2007 a negativně se tedy promítá do jeho života i po 15 letech. Připomněl, že existuje jím nastíněná možnost výkladu, která by takové absurdní důsledky vyloučila.
19. Nakonec navrhnul, aby zdejší soud zrušil jak žalobou napadené, tak prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání se stanoviskem, kterým nařídí uznat námitku neodečtení 3 bodů za absolvování školení bezpečné jízdy a uznat námitku nepravosti podpisu na Pokutovém bloku.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení před správními orgány a to včetně specifikace všech přestupkových jednání. Poté se věnoval žalobním námitkám.
21. K námitce nemožnosti odečtení 3 bodů na základě předloženého školení bezpečné jízdy žalovaný uvedl, že nebylo možné přijmout žalobce na školení bezpečné jízdy z důvodu, že splnil pouze podmínku uvedenou v ustanovení § 123e odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, nikoli již ale podmínku uvedenou pod písmenem b) téhož ustanovení. Ke dni ukončení školení bezpečné jízdy nesplnil stanovené podmínky, neboť měl záznam 7 bodů. Dále uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl úvahy, které ho vedly k výkladu předmětného ustanovení.
22. K námitce reformatio in peius žalovaný uvedl, že v dané věci bylo zrušeno jak rozhodnutí odvolacího orgánu, tak správního orgánu prvního stupně, probíhalo nové řízení, dokazování a poté bylo ve věci znovu rozhodnuto. Ve věci bylo rozhodnuto stejně jako v předcházejícím řízení, tj. námitky byly zamítnuty a v rámci řízení byly doplněny skutečnosti, na jejichž základě se neměnila právní kvalifikace, nezpřísnila se, ani se neměnily okolnosti s tím spojené.
23. K Pokutovému bloku žalovaný uvedl, že byl proveden výslech policistů L. K., Dis. a M. V., dále bylo dokazování doplněno o odborné vyjádření Mgr. A. Č. Správní orgán znalci zaslal sken napadeného pokutového bloku, dalších bloků a žádost o řidičský průkaz s podpisy žalobce. Následně žalovaný odcitoval některé závěry znalce z odborného vyjádření. Dále podle žalovaného žalobce nepředložil žádné důkazy o tom, že by nemohl předmětný blok podepsat, např. z důvodu hospitalizace nebo pobytu v cizině. Od uložení pokuty dne 25. 2. 2016 žalobce blok nijak nerozporoval, neuplatnil žádný opravný prostředek a to až do doby dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalovaný se následně přiklonil k závěru znalce, že docházelo k úmyslnému komolení podpisů.
24. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný uvedl, že v pokutových blocích bylo přestupkové jednání popsáno dostatečně a není pochyb o tom, jakého přestupku se žalobce v jednotlivých případech dopustil. Pochybnosti podle něj nevystávaly ani ohledně právní kvalifikace jednání žalobce. Jednotlivé podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení tak považoval za bezvadné.
25. K nevyhovění žádosti o zaslání předkládací zprávy žalovaný uvedl, že dne 28. 2. 2023 byly žalobci zaslány podklady, které byly doplněny do správního spisu, a zároveň mu bylo sděleno, že byly shromážděny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a byla mu dána lhůta k vyjádření do 15. 3. 2023. V předložení odvolání, které není podkladem rozhodnutí, již pouze správní orgán prvního stupně stručně shrnul, jak doplnil dokazování a žádné další skutečnosti neuvedl.
26. Závěrem uvedl, že má za to, že k řízení přistoupil odpovědně, nezaujatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem. Na základě výše uvedených skutečností navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce ani žalovaný nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

28. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
29. Dodává ještě, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.“* K tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2017, č. j. 7 Ads 74/2017 – 31, dle něhož *„není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“*
30. K projednáváné věci je nejprve důležité poznamenat, že se jí již krajský soud zabýval, a to konkrétně v rozsudku ze dne 30. 5. 2022, č. j. 30 A 78/2021 (dále také jen „Dřívější rozsudek“). V Dřívějším rozsudku krajský soud žalobě vyhověl a tehdy napadené rozhodnutí zrušil. Vytkl přitom správním orgánům tři podstatné okolnosti. Nejprve se jednalo o odstranění pochybností ohledně absolvování školení bezpečné jízdy žalobcem, poté o podpis a okolnosti sepsání Pokutového bloku a konečně o nabytí právní moci příkazu ze dne 10. 6. 2020, č. j. MMHK/098061/2020/OP/Dvo, jenž byl jedním z podkladů pro zaznamenání bodů.
31. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že po zrušení předchozího rozhodnutí Dřívějším rozsudkem žalovaný zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Prvoinstanční správní orgán poté vydal rozhodnutí ze dne 7. 11. 2022, č. j. PDMUBR 367942022, které bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2022, č. j. KUKHK-42581/DS/2022-3/Er. Po zrušení pokračoval správní orgán prvního stupně v řízení a dne 24. 3. 2023 vydal rozhodnutí č. j. PDMUBR 10935/2023, kterým námitky žalobce opět zamítnul a potvrdil záznam v bodovém hodnocení. Toto rozhodnutí poté potvrdil žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

32. Správní orgány se řídily pokyny zdejšího soudu vyjádřenými v Dřívějším rozsudku ve věci, doplnily správní spis o výsledch zasahujících policistů v souvislosti s Pokutovým blokem, obstaraly odborné vyjádření písmoznalce a také se podrobněji zabývaly okolnostmi, které se týkaly absolvování školení bezpečné jízdy. Těmito důkazy se zdejší soud bude zabývat dále v tomto rozsudku. Dále také správní orgány opatřily vyjádření Magistrátu města Hradec Králové týkající se příkazu ze dne 10. 6. 2020, č. j. MMHK/098061/2020/OP/Dvo, z něhož vyplynulo, že odpor proti němu žalobcem podaný byl opožděný.
33. Nyní se zdejší soud bude věnovat právnímu hodnocení případu. Předně uvádí, že žalované rozhodnutí nepřezkoumatelným neseznal. Žalobce má pravdu v tom, že v rámci odvolání se možnými variantami interpretace právních ustanovení zabýval, nicméně ani přesto nepovažoval zdejší soud vypořádání se s touto námitkou ze strany žalovaného za nepřezkoumatelné. Pakliže potom žalobce v žalobě odkazuje na svou argumentaci uvedenou v odvolání, nezbývá soudu než odkázat na vypořádání se s jeho argumentací žalovaným v napadeném rozhodnutí, a to konkrétně na stranách 14 a 15.
34. Dále se zdejší soud zabýval výkladem ustanovení § 123e odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, podle něhož příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností rovněž provede záznam v registru řidičů o odečtení 3 bodů z dosaženého počtu bodů řidiči, který podal písemnou žádost o odečtení bodů a neměl ke dni ukončení školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy v registru řidičů zaznamenáno více než 10 bodů za porušení právních předpisů ohodnocená méně než 6 body. Krajský soud se ztotožnil s výkladem správních orgánů, tedy že žalobci nelze odečíst na základě zmíněného ustanovení 3 body, neboť měl v bodovém hodnocení řidiče záznam, který je ohodnocen více než 6 body (7 bodů zaznamenáno na základě rozsudku Okresního soudu v Náchodě, č. j. 14T 95/2007 – 31). K tomu srov. např.: „*Významné omezení pro možnost podrobit se školení bezpečné jízdy představuje počet bodů zaznamenaných v bodovém hodnocení a také povaha protiprávních jednání, za která tyto body byly zaznamenány. Školení bezpečné jízdy podle zákona č. 247/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, se proto nemohou zúčastnit především ti řidiči, kteří mají zaznamenáno 11 nebo dokonce 12 bodů v bodovém hodnocení. Dále jde o řidiče, kterým byly body zaznamenány za protiprávní jednání, jež jsou (podle přílohy k zákonu o silničním provozu) hodnocena 6 či 7 body. Z pohledu účelu právní úpravy školení bezpečné jízdy a navazujícího odečítání bodů je pochopitelně značně sporné, zda obsah školení bezpečné jízdy vymezený v § 52i odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vždy souvisí s právní skutečností, pro kterou byly konkrétnímu řidiči body v bodovém hodnocení zaznamenány.*“ (Bušta, P.; Kněžínek, J.; Zákon o silničním provozu. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016).
35. Ke shora uvedenému výkladu se zdejší soud přiklání i z hlediska teleologického. Účelem tohoto ustanovení totiž je, aby z možnosti odečíst si z bodového ohodnocení 3 body byli vyřazeni ti řidiči, kteří zaznamenali natolik závažný přestupek, že jim za něj bylo přičteno 6 či 7 bodů. Takový řidič se sám svým jednáním z možnosti odečtu bodů na základě absolvování školení bezpečné jízdy vyloučil. Správní orgány tak postupovaly správně, neboť odečtení 3 bodů dle ustanovení § 123e odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu se na žalobce nevztahovalo. Zdejší soud tudíž nesdílí žalobcův názor o nejednoznačnosti zmíněného zákonného ustanovení.
36. Žalobce také namítal porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, k němuž mělo dojít neposkytnutím předkládací zprávy k jeho odvolání ze strany správních orgánů.

Krajský soud k tomu poznamenává, že předkládací zpráva není jedním z podkladů pro rozhodnutí, s nimiž se žalobce, jak ověřil zdejší soud ze správního spisu, prokazatelně seznámil. S ohledem na to, že předkládací zpráva není podkladem pro rozhodnutí, nemohlo její neposkytnutí založit překvapivost žalovaného rozhodnutí pro žalobce. Podklady ze kterých správní orgány vycházely, měl žalobce k dispozici, stejně jako odůvodnění obou správních rozhodnutí. Zdejší soud ještě pouze okrajově dodává, že pokud by snad neposkytnutí předkládací zprávy bylo možné považovat za vadu řízení, taková vada by přesto nezpůsobovala jeho nezákonnost.

37. K otázce legitimního očekávání, které podle žalobce založil postup společnosti DEKRA CZ, a.s., krajský soud míní, že jednání soukromé obchodní společnosti nemá potenciál legitimní očekávání založit. Ačkoli činnost společnosti souvisí s následnou činností správních orgánů v rámci bodového hodnocení řidiče, společnost není nadána žádnou veřejnoprávní pravomocí, není orgánem veřejné moci a z jejího jednání tudíž nelze usuzovat jakékoliv závěry o tom, jak na základě její činnosti bude posléze jednat správní orgán.
38. Co se zásady zákazu reformatio in peius týče, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 10 As 124/2016, je uvedeno, že „*ustanovení § 90 odst. 3 s. ř. upravující zákaz změny v neprospěch není možné vykládat formálně tak, že odvolacímu správnímu orgánu nebo rozkladovému orgánu stačí najít jakoukoliv záminku pro zrušení všech výroků prvostupňového správního rozhodnutí, aby tím otevřel cestu k následnému zvýšení sankce a vyhnul se zákazu změny v neprospěch odvolatele. Takový výklad by podstatu § 90 odst. 3 s. ř. zcela vyprázdnil. Smyslem zásady zákazu změny v neprospěch je garance odvolacího práva účastníka a zamezení tomu, aby byli účastníci odrazováni od podání odvolání (rozkladu) hrozbou zhoršení jejich postavení. To ovšem neznamená, že jakékoliv rozhodnutí správního orgánu prvního stupně fixuje navždy maximální možnou výši sankce. Jak je uvedeno výše, pokud je prvostupňové správní rozhodnutí zrušeno v odvolacím (rozkladovém) řízení pro vady řízení a rozpor s právními předpisy, nemůže ani teoreticky zakládat legitimní očekávání účastníka, že by z něj bylo možné v dalším řízení vycházet.*“ Z citovaného vyplývá, že žalobce se nemohl spoléhat na to, že závěry z předchozího prvoinstančního rozhodnutí, které bylo žalovaným k odvolání žalobce zrušeno, budou bez dalšího převzaty do nového rozhodnutí. Přestože se v citovaném rozsudku jednalo o výši sankce, je zdejší soud přesvědčen, že jeho závěry dopadají i na nyní projednávanou věc. K tomu lze navíc přičíst fakt, že i předchozím rozhodnutím byly námitky žalobce zamítnuty, jeho postavení se tudíž po odvolání nezhoršilo, nýbrž bylo rozhodnuto stejně, jako dříve.
39. Konečně se zdejší soud zabýval také námitkou vůči odbornému vyjádření písmoznalce. Žalobce tvrdil, že písmoznalecké vyjádření nedalo jednoznačnou odpověď na otázku, zda Pokutový blok opravdu podepsal. Podle žalobce si správní orgány účelově vybraly z vyjádření ty pasáže, které svědčí v jeho neprospěch.
40. Na vyjádření písmoznalce je nicméně nutné nahlížet v kontextu celého správního spisu. Písmoznalec nevyloučil, že podpis na Pokutovém bloku je žalobcův. Uvedl ale, že jeho jednotlivé podpisy jsou komolené, tudíž je obtížné jednoznačně určit, který podpis může být pravý, či nikoliv. Nutno uvést, že komolení podpisů je čistě žalobcova volba, v tomto případě hovořící spíše v jeho neprospěch, pokud by totiž podpisy komolené nebyly, bylo by možné jednoznačně prokázat, že žalobce Pokutový blok nepodepsal, jak tvrdí. Písmoznalec dále uvedl, že mezi sporným podpisem a podpisem vzorovým (žádost

o vydání řidičského průkazu z roku 2021), se „*jeví důležitá shoda v systému vedení psacího tahu u iniciál a podobnosti části následujícího úseku psaného girlandovým obratem s kličkami na svíslících.*“ Na tomto místě považuje zdejší soud také za důležité zmínit, že písmoznalec neposuzoval iniciálu, jak uvedl žalobce, ale, jak je citováno shora, i následující úsek podpisu psaný girlandovým obratem.

41. Ve vyjádření písmoznalce jsou obsaženy i podoby jednotlivých podpisů žalobce (jedná se zhruba o 10 jeho podpisů), které učinil na různých dokladech a při různých příležitostech. I na základě laického náhledu nutno konstatovat zcela evidentní fakt, a to že se tyto podpisy (mnohdy dosti výrazně) odlišují. Ze strany žalobce (ať už vědomě či nevědomky) ke komolení podpisů evidentně dochází. Za této situace považuje krajský soud za kontraproduktivní shromažďovat další srovnávací materiál, jak se o tom zmínil písmoznalec ve svém vyjádření, neboť to by existující rozdíly v podpisech s největší pravděpodobností neodstranilo. Proto ani není na místě trvat na vypracování znaleckého posudku, jednoznačná zjištění by nepřinesl.
42. Za důležitý dále považuje krajský soud fakt, že ve správním spise jsou založeny výpovědi zasahujících policistů. Ti manipulaci s Pokutovým blokem rozhodně vyloučili, respektive M. V. vypověděl, že „*vzhledem k tomu, že se jednalo o blokové řízení, tak to musí být podpis přestupce.*“ A dále na otázku, zda by případně bylo možné s blokem manipulovat, vypověděl „*nedovedu si představit.*“ L. K., DiS., na otázku, zda byla možná manipulace s podpisem přestupce, vypověděl, že „*jelikož se blok podepisuje na místě, takže nevím, jak by se mohlo s podpisem manipulovat.*“ Jejich výpovědi následně žalobce nijak nezpochybnil a také neexistuje žádná zmínka o tom, jakou by případně zasahující policisté měli mít motivaci k tomu, aby žalobcův podpis padělali. Za absurdní pak považuje krajský soud představu, že by na základě podpisu žalobce v jeho osobních dokladech tento jeho podpis napodobili na pokutovém bloku, jak se snaží žalobce namítat.
43. Krajský soud tudíž má za to, že pravost podpisu žalobce na Pokutovém bloku nebyla zpochybněna a nepanují o ní relevantní pochybnosti.
44. Krajský soud tak žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal proto žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

45. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 31. srpna 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu